

lenőrizték a fürdőző közönséget, Bajorországban, Németország sok városában is fölöttébb szigorúak ebben a tekintetben, nem említve a holland tengeri fürdőket – de ebben a pillanatban tekintetünk a panaszkodó hölgy fürdőtrikójára téved, s elhallgatunk. A méltatlankodó hölgy trikója ugyanis hátul derékig ki volt vágva, elől csupán egy nyakba vetett, keskeny pánt tartott egy tenyérynyi részecskét, s az egész ruha oly kevés anyagból állott, annyira csak a legszükségesebbre szorítkozott, hogy annál lengébben a legteljesebb szabadság mellett sem fürödhetett volna. Úgy ült ott, mint eleven cáfolata annak a vádbeszédnek, melyet mondott.

-i.

1932. július 19., kedd, 7. old.

Nyári körkép

Ingyen zuhany – Vasárnapi böjt

Afülledt, afrikai hőségben aki csak teheti, nappal bezárkózik otthonába, besötétíti szobáját, s csak este búvik elő. Ilyenkor sokan gépkocsiba ülnek, kifelé hajtanak a városból egy kis jó levegőt szippantani. A fővárost környező villák csöndjét fölveri a túlkölés, berregés. A kertekben az út mentén jó darabon fehérek a fák és bokrok a szálló portól.

A villák tulajdonosai vagy kertészei olykor aztán alaposan megbosszulják magukat a csönd- és kényelemháborító idgeneken. Estente, amikor hosszú öntözőcsővel locsolják üdére a lankadt gyepet és virágokat, jó messzire irányítják a csövet, s – mintegy puszta véletlenségéből – többnyire egy éppen arra robogó gépkocsiba téved a hatalmas, hideg vízszugár. Előszeretettel válogatják ki erre a célra a jó jelzésű, tágas magánkocsikat.

A benn ülők prüszkölnek, bőrig nedvesednek, a nők testéhez odatapad az átázott selyemruha. Már nincs melegük. Akad olyan, aki örül a nem várt ingyen zuhanynak, de megesik az is, hogy a lelocsolt urak és hölgyek vissza-

hajtanak a legközelebbi rendőrőrszemig, s följelentik a bokrok mögött lapuló újfajta banditákat.

•

Diákember panasbolja vasárnap este, hogy egész nap semmit sem evett.

Döbbsenten gondolunk arra a vasárnapi fazékra, amelyben nem fő semmiféle tyúk, de még rántott leves sem.

Amint azonban jobban szemügyre vesszük az ifjút, látjuk, hogy pompás színben van, pirospozsgás, jól táplált.

Kérdő tekintetünkre mosolyogva mondja, hogy jó módú s nagyszámú családjá „fölosztotta őt”. Napokat eszik. Mindennap másutt. Vasárnapra azonban nem jutott rokon, s ő éhköppon maradt. Egész héten torkig lakik. Csak vasárnap böjtöl.

•

A fodrászhoz matróna külsejű, idősebb hölgy lép be. Leül a forgatható székre, halkán, zavarodottan susog valamit a fodrász felé. Az fürgén térül-fordul, fehér köpenyt kanyarít a hölgy nyakába, kiszedi hajából a teknőc-hajtűket, fodrászkabátja zsebéből ollót húz elő, s egyetlen közönyös mozdulattal lenyisszantja a ritkás, őszülő hajfonatot.

Az idős hölgy a fehér köpeny csücskébe temeti arcát. Keservesen zokog.

– Talán meghalt valakije, s azt siratja? – faggatja a szomszéd tükör előtt ülő csitrifürtös nő.

Bizony meghalt. Sok mindenkije halt meg már, s ő a lenyisszantott, őszülő, ritka hajfonattal megsiratja Ferenc József korát, Erzsébet királyné pompás hajkoronáját, a jogászbálokat, a millenniumi kiállítás esztendejét, esküvője s ezüstlakodalma napját, gyermekei apró topánkáit, szépségét, fiatalágát, egész elmúlt életét.

•

A harmincnyolc fokos melegben, délután hat felé, amikor lengén öltözött urak s hölgyek egy csöpp enyhülésért sietnek a víz partja mellé, föltűrt gallérú, prémes télikabátban nyurga kamaszfiú sétál végig többször egymás után a Dunakorzón. Minden ember utánafordul, mosolyog, hüledezik. A gyerekek ujjal mutogatják.

Vajon ki lehet ez a fiú, s mi készítheti erre az önkínzó műveletre? Sokan versenylovasnak nézik, aki így óhajt túladni fölös kilóin.

De nem az. Ez a kamasz fogadott pajtásaival, hogy megteszi ezt, és meg is tette. Túlhabzó, játékos fiatalsága fügét mutatott a harmincnyolc fokos melegnek, a korzó ütemesen sétáló közönségének, minden szokásnak, rendnek, ésszerűségnek, szóval az egész világnak. Nyert ...

1932. július 24., vasárnap, 8. old.

Pesti utca

Dél van. Kánikula. Az aszfaltolvasztó napsütésben fiatalember vágat végig kerékpárjával az úttesten. Kerékpárja fogantyújára oldalt kis ételhordó van akasztva. Harangoznak. A fiú azon vágatában elereszti a fogantyút, nyugodtan leakasztja az ételhordót s a melléje biggyesztett bádogkanállal enni kezdi ebédjét. Tökkáposzta-főzeléket, feltéttel. A kapros tökkáposztából néhány szál a földre pottyan, de egyéb baj nem történik. A legvadabb rohanás közben eszi az ebédet. Régente akadtak lovasok, akik úgyszólván hozzánőttek a lovukhoz. Ma a gépek helyettesítik a lovat. Annak, aki gépet vezet, egyé kell válnia, hozzá kell nőnie gépparipájához.

•

Andrássy-úti előkelő bérpalota. Pompás, erkélyes, divatosan kárpitozott lakások. Az oszlopos, boltíves lépcsőházon végig piros neszfogó futószőnyeg vezet. Szárnyas ajtók, esztergályozott rézkilincsek, csönd és úri finomság.

Ugyanennek a palotának az udvarán kiskocsmá, ahol hosszú szárú pipából pöfékelő, ingujjra vetkőzött bajszos férfiak máriást játszanak, sört isznak, kispörköltet esznek a zöld zsalugáterrel elkerített piros abroszos asztalkák mellett.

Milyen furcsa ez a kétarcú épület a város szívében.

•